

Letopisy dračích jezdců

Nicole Conway

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2014 by Nicole Conway
All rights reserved including the right
of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement
with Georgia McBride
Media Group, Home of Month9Books,
Swoon Romance and Tantrum Books
in Raleigh, North Carolina USA.
Translation © Ondřej Duha, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
DRAGONRIDERS CHRONICLES – FLEDGLING
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-259-1

Věnováno Keith, která mě naučila létat.

JEDNA

Poprve jsem viděl otce v den svých dvanáctých narozenin. Předtím ani jednou. Až do té doby mě matka vychovávala sama v královském městě Halifax. Žili jsme stejně jako všichni ostatní šedí elfové v Maldobaru – odděleni od zbytku společnosti v silně střežených válečných ghettech. Museli jsme se řídit přísnými pravidly, která nám určovala, kam můžeme chodit, co smíme dělat, kdy můžeme jíst a co je nám dovoleno vlastnit. Pokud ta pravidla někdo porušil, byl okamžitě odsouzen a poslán do zajateckého tábora, což, jak jsem stále slychal, byl osud horší než smrt.

Očekávalo se od nás, že budeme vděční. Koneckonců jsme byli váleční uprchlíci. V Maldobaru nás nemuseli přijmout, natož nám poskytnout místo k životu. Byl to jejich projev milosrdenství vůči nám.

Náš dům nebyl o moc víc než malá chatrč stlučená ze starých prken pouze s jednou místností. Asi byste čekali, že to v takové barabizně bude hrozně páchnout, ale moje matka byla génius a dokázala všude vytvořit dojem útulného domova. Uměla vypěstovat prakticky všechno a tím vydělávala na živobytí.

Pěstovala zeleninu, květiny, ovocné stromky a podivné šlahouny, které se plazily po všech zdech a oknech. Díky tomu to v našem domě vypadalo jako v džungli a ve vzduchu visela vůně čerstvé prsti a květin. Podle zákona jsme nesměli nic prodávat, protože šedí elfové měli zakázáno vlastnit peníze, ale mohli

jsme směňovat. Proto matka časně ráno sbalila pytel plný paprik, ovoce, zeleniny a všeho ostatního, co právě dozrálo, a poslala mě do krámků, abych to vyměnil za věci, které jsme potřebovali.

Bylo to mnohem těžší, než to zní. Ne vyměňování samotné, tahle část šla snadno, ale musel jsem při tom být hodně mazaný. Pořád mě sledovaly strážce nebo lidé. Děti šedých elfů byly vzácné, dokonce i v ghettech. Jakýkoliv elf žijící v království Maldobar jako uprchlík nesměl v žádném případě mít děti. Porušit tento zákaz a pořít si dítě byl nejjistější způsob, jak skončit ve vězeňském táboře nebo i hůř.

Ale to nebylo to jediné, s čím jsem si musel dělat starosti. Být dítě šedých elfů a ukrývat se tak dlouho, dokud nezestárnete natolik, abyste přestali být nápadní, bylo samo o sobě dost zlé. Jenže já byl míšenec. Můj otec pocházel z Maldobaru. Takže místo aby se na mě všichni dívali s hněvem, hleděli na mě jako na švába. Lidé nechtěli, abych sahal na jejich věci, protože moje krev byla smíšená se špinavou, divokou krví šedých elfů. Kdyby jim tolik nechutnalo, co matka pěstovala, nejspíš by mě udali strážím. Neměli mě rádi ani šedí elfové. Ti se však drželi pevné zásady: nikdy nesmíte zradit nikoho svého druhu. Proto mě jen přehlíželi, místo aby mě předali vojákům.

Nikam jsem vlastně nezapadal, neměl jsem nikoho než svou matku. Ta mě bezvýhradně milovala. Byla to nejkrásnější bytost na světě. Vlasy měla dlouhé a stříbrolilé, její oči svítily jako hvězdy. Všichni šedí elfové měli takové. Když se na mě usmála, oči jí na světle zářily jako drahokamy, bílé a světlé jak diamanty s malými modrými, žlutými a zelenými skvrnkami.

Když zemřela, dovršil jsem právě dvanáctý rok věku. Hned jsem měl pocit, že nikdo vlastně neví, co se mnou.

Nikomu jsem se nehodil do jeho plánů. Kdybych se narodil jako čistokrevný elf, odvedli by mě rovnou do zajateckého tábora. Kdybych byl člověk, někdo by mě adoptoval. Nebyl jsem však ani jedno a zároveň jsem byl obojí. Myslím, že stráže prostě zaskočilo, že mě matka dokázala tak dlouho skrývat, nebo že se jí nějak podařilo mít milostný románek s lidským mužem.

Ulric Broadfeather byl jediný, kdo se mě ujal, a jsem si celkem jistý, že to udělal jen proto, že po sobě moje matka zanechala závěť, v níž ho označila za mého biologického otce. Nebýt veřejné ostudy, kterou by si vysloužil, kdyby se zřekl svého dítěte, nejspíš by mě stejně nechal odvést do zajateckého tábora.

Od samého začátku byl můj otec ten nejhrozivější člověk, kterého jsem kdy poznal. Byl strašně vysoký, jako rytíř, a silnější než všichni ostatní muži, které jsem kdy viděl. Jednou jsem se stal svědkem toho, jak sám odtáhl nákladní vůz naložený pytli s obilím. Kdyby se mu zachtělo, dokázal by mi jednou rukou zlomit vaz. Vlasy měl lesklé a černé jako já, jen ostříhané nakrátko. Maminka vždycky trvala na tom, abych nosil dlouhé vlasy, jak to šedí elfové dělali odnepaměti. Zdědil jsem i jeho chladné modré oči, které měly stejnou barvu jako voda z ledovce. Rozhodně nebylo pochyb, že je mým otcem. Až příliš jsem se mu podobal, než aby to někdo mohl popřít.

Přál bych si, abych mohl říct, že mě doma přivítal s otevřenou náručí, dychtivý vynahradit nám ztracený čas, který jsme spolu nestrávili. Měl však už rodinu, žil na předměstí malého města zvaného Mithangol a nijak nestál o to, abych se stal jejím členem. Od samého začátku jsem byl nevítaný host.

Měl za manželku lidskou ženu jménem Serah, která mi dala naprosto jasně najevo, že mě v domě vůbec nechce.

Serah mě z celého srdce nenáviděla. Mračila se pokaždé, když se na mě podívala, obviňovala mě ze všeho špatného, co se stalo, a nedovolovala mi spát v domě, protože ze mě měla „špatný pocit“.

Spal jsem tedy na kavalci v podkroví nad Ulricovou dílnou. Nezní to nijak lákavě, ale ve skutečnosti se mi to zamlouvalo. Bylo tam ticho, a i když jsem tam v zimě mrzl, měl jsem rád vůni starého sena a kůže, které tam byly uložené.

Ulric měl ještě syna Rolanda, o čtyři roky staršího než já. Roland se rozhodl, že mě bude naprosto přehlížet. Měl jsem z něho pocit, že jen přežívá, snaží se být tak odměřený a citově nezávislý na rodině, jak to jen jde, dokud nebude dost starý, aby mohl odejít. Nemohl jsem mu to mít za zlé. Stejně jako já dával přednost našemu otci. Byl po něm vysoký, svalnatý a měl i jeho ledově modré oči, které vypadaly, jako by patřily silnému dravému ptákovi.

Trochu jsem se ho bál, přestože mi nikdy neřekl víc než dvě slova najednou. Cítil jsem, jak z něho číší spousta vzteku, a neustále jsem jsem měl obavy, že budu stát příliš blízko, až konečně vybuchne.

Ulric měl také dvě dcery, dvojčata jménem Emry a Lin. Byly o šest let mladší než já, ale krutější než párek hladových šakalů. Každý den se mi snažily způsobit co největší problémy. Serah samozřejmě věřila každému jejich slovu. Rozbíjely věci, pouštěly slepice a kozy z ohrad nebo kradly šperky z matčina pokoje a všechno to sváděly na mě.

Jednou se Emry zmocnila nůžek na šití a ostráhala Lin vlasy. Když to Serah zjistila, ukázala Emry na mě a tvrdila, že jsem to udělal já. Serah tomu uvěřila a jakmile přišel Ulric domů, seřezal mě.

Jejich oblíbenou zábavou bylo vymýšlet nové způsoby, jak mě očernit, a já proti tomu nemohl nic dělat. Byly lstivé a chytré, nejspíš mnohem chytrější než já, protože se nikdy nenechaly načapat.

Jediné, co mě na životě u otce těšilo, bylo pozorovat ho při práci. Ulric byl sedlák – vyráběl sedla pro dračí jezdce z akademie Blybrig. Nešil však jen tak nějaká sedla, ale ta nejlepší v Maldobaru. Sledoval jsem ho škvírami mezi prkny v podkroví, jak vyřezává z kůže složité tvary a sešívá je dohromady. Všechno to dělal ručně a vyrobit jedno sedlo mu zabralo několik týdnů. Když však skončil, bylo každé tou nejkrásnější věcí, jakou jsem kdy viděl. Neubránil jsem se závistí, i když si nejspíš přál, abych se nikdy nenarodil.

Proto jsem málem omdlel, když Ulric zavrčel moje jméno a zavolal mě z mého kutlochu dolů do dílny. Už dva týdny v kuse pracoval na novém sedle, krásnějším než všechna předtím, a konečně ho dokončil.

„Zabal ho,“ štěkl na mě nevrlym, chraptivým tónem a hodil mi několik starých pokrývek.

Vyvedlo mě to z míry. Nikdy dřív mě nepožádal, abych něco udělal, zvláště když to nějak souviselo s jeho prací. Pomyslel jsem si, že tohle je moje šance. Kdybych dokázal, že umím být prospěšný, třeba by mě méně nenáviděl. Možná by mě dokonce jednoho dne naučil šít sedla.

Ulric mě nechal v dílně samotného a já došel k sedlu, které leželo na jedné z velkých dřevěných koz. Přejel jsem prsty po čerstvě naolejované kůži rudé jako krev a zdobené složitými rytinami a obrazy hor a vinné révy. Všechny spony byly vyrobené z postříbřeného železa. Nedokázal jsem si ani představit, jak to bude vypadat, až konečně spočine na hřbetu draka, pro něhož bylo ušito. Muselo to být silné zvíře, zvedající se k obloze

s řevem a šlehajícím plamenem. Naskočila mi husí kůže a zježily se mi vlasy.

Na svůj věk jsem byl malý, zjevně jsem po Ulricovi nepodědil jeho postavu. A co huř, byl jsem tak hubený, že jsem připomínal strašáka do zelí. Emri a Lin mi s oblibou říkaly „kostlivec“, protože věděly, jak mi to vadí. Kdybych vyrostl jako Roland, nikdo by si na mě nedovolil.

Musel jsem napnout všechny síly, abych dokázal zabalit sedlo do pokrývek, aniž by se poškrábalo nebo jinak poškodilo, a pak ho odnést ven. Z té tíhy mě rozbolely paže a plíce. Cítil jsem, jak se nebezpečně motám, kdykoliv jsem se příliš naklonil jakýmkoliv směrem. Nechtěl jsem ani pomyslet na to, co by mi Ulric udělal, kdybych tohle sedlo upustil.

Rytíři jezdící na dracích si skoro nikdy nevyzvedávali svá sedla osobně. Většina z nich pocházela z bohatých, mocných šlechtických rodů a měli spoustu sluhů, kteří obstarávali podobné pochůzky za ně. Takže když jsem uviděl, jak Ulric stojí venku a rozmlouvá s mužem v honosném brnění doplněném pláštěm v královské modři splývajícím po paty, strnul jsem uprostřed kroku. Sedlo vážilo víc než já a teď jsem ho málem překvapením upustil.

Byl dusný, zatažený den. Husté mraky visely tak nízko, že zahalily hory, pod kterými se choulilo naše městečko. Přesto rytířovo brnění zářilo jako tekuté stříbro. Pod jednou paží držel přilbu s chocholem z bílých per s konečky obarvenými na černo a na hrudním štítu měl vyrytého královského orla.

Oba se na mě ohlédli, když jsem tam stál, zíral na dracího jezdce a ruce se mi třásly pod tíhou sedla. Ulric se temně zamračil, došel ke mně a vytrhl mi ho. Hodil si ho na rameno, jako by nic nevážilo, tiše mě proklel a šel ho přivázat na rytířova koně.

Rytíř se však díval přímo na mě. Věnoval mi zvláštní pohled, přimhouřil trochu oči a lehce naklonil hlavu ke straně, jako by si mě měřil. Zrudl jsem od hlavy k patě a špičky uší mi pod dlouhými vlasy hořely jako pochodně. Tohle byl bojovník, který nejspíš už léta válčil proti šedým elfům, a já věděl, jak vypadám.

Zakýval na mě prstem, aby mě přivolal k sobě. Trhl jsem sebou, ale poslechl jsem. Došoural jsem se k němu se shrbenými rameny, protože jsem napůl očekával, že mě uhodí z pouhého vzteku nad tím, čím jsem. Ale neudělal to.

Když jsem přišel dost blízko, vzal mě jednou rukou v rukavici za bradu a zvedl mi hlavu, abych se na něho musel podívat. Celý jsem se třásl a přemýšlel, jestli to není můj konec. Třeba mi rozdrtí hlavu v ruce jako kuličku vína. Nebo mě třeba uškrtí. Tak či tak jsem si byl celkem jistý, že Ulric neudělá nic pro to, aby mě zachránil. Možná pak rytíři dokonce poděkuje za to, že mu ušetřil starosti.

„Jak se jmenuješ, chlapče?“ zeptal se mě rytíř. Hlas měl hluboký, ale nezněl v něm hněv ani zhnusení. Obrátil moji hlavu ze strany na stranu, odhrnul mi vlasy, aby se podíval na špičaté uši, a prohlížel si mě jako krávu na trhu.

„J-Jaevid,“ procedil jsem skrz cvakající zuby.

Zamračil se, podíval se mi ještě jednou do očí a konečně mě pustil. Jeho oči mi připadaly mrtvé jako oči někoho, kdo mnoho let bojoval a věděl, jaké to je nemilosrdně zabíjet.

„Jak jsi starý?“ zeptal se.

„Je mi patnáct, pane.“ O pár kroků jsem od něho ucouvl. Kdyby po mně náhle skočil, měl bych aspoň šanci mu utéct. Byl jsem malý, ale rychlý.

Ulric dokončil přivazování sedla, došel ke mně a zavřel na znamení, aby se klidil. Hned jsem se dovtíпил

a stáhl se zpátky do dílny, odkud jsem vylezl na půdu, kde jsem měl dřevěnou pryčnu pokrytou starými, děravými dekami. Došel jsem k okénku v protější zdi. Škvírami mezi prkny, kterými bylo zatlučené, jsem dobře viděl ven. Rozmlouvali spolu a z toho, co jsem slyšel, mi srdce vyskočilo až do krku.

„Neřekl jsi mi, že máš syna míšence,“ zasmál se rytíř, jako by šlo o špatný vtip. „Až na ty uši vypadá jako tvoje napůl vyhladovělá, zmenšená kopie.“

Ulric potřásl hlavou a se sklopeným zrakem zamručel: „Serah chce, aby odešel.“

„Těžko jí to mít za zlé.“ Zdálo se, že s ní rytíř soucívá. „Nenapadlo tě udělat z něho svého učedníka?“

Ulric si odfrkl, jako by to byl směšný nápad.

„Aha, moje chyba. Myslel jsem si, že když se tvůj starší syn rozhodl dát k pěchotě, předáš svoje umění někomu jinému z rodiny. Pochybuju, že by o to měly zájem tvoje dcery.“ Rytíř mluvil dál a přitom zamířil k čekajícímu koni. Nové sedlo už bylo přivázané a připravené k převozu. „Škoda, že je to prcek a vypadá tak nemocně.“

To mě ranilo. Ano, na svůj věk jsem byl malý. Ale nemyslel jsem si, že vypadám nemocně. Dostal jsem vztek sám na sebe a na to, že nejsem schopný vyrůst ani o pár palců. Jaký rozdíl by udělaly pouhé dva palce a několik liber svalů.

„Kde je jeho drak?“ zašeptal náhle někdo vedle mě.

Hrozně jsem se lekl a uskočil. Zpola jsem se bál, že je to jedna z mých sester. Ale nebyla.

Katalina Crookinová byla nejspíš jediná kamarádka, kterou jsem na celém světě měl. Její otec byl velmi dobrý kovář, který někdy spolupracoval s Ulricem, pomáhal vyrobit jedinečné kování sedel, které vyžadovalo zručného kovotepce. Žili pouhou míli daleko, takže jsme

se s Katty nevyhnutelně seznámili. Byla malá a hubená stejně jako já a měla hlavu plnou divokých zlatých kudrlin. Hleděla na svět velkýma modrýma očima a každá píď jejího obličejce byla posetá pihami.

Ostatní děti ve městě si ji dobíraly a říkaly, že je ošklivá. Věděl jsem, že to musí zraňovat její city, ale nikdy to nedala najevo. A když mi děti z okolí ubližovaly, snažily se mi ostříhat vlasy nebo po mně házely kamení, vždycky přispěchala na mou obranu... a nikdo neuměl házet kameny silněji nebo přesněji než Katty. Měla kovářovy ruce.

Zavrtěl jsem na ni hlavou a vrátil se k oknu, abych se znovu podíval ven. Rytíř už nasedal na koně a než odjel z dohledu, hodil Ulricovi do dlaně váček mincí.

„Já nevím. Nemyslím si, že ho vzal s sebou,“ zašeptal jsem v odpověď. Ani jeden z nás nikdy draka neviděl.

Katty si zklamaně povzdechla a potřásla hlavou. Zlaté kudrny sebou švihly zepředu dozadu. „Viděla jsem ho přijíždět po cestě. Věděla jsem, že to musí být dračí jezdec. Normální vojáci *takové* brnění nenosí,“ řekla mi. „Můžeš k nám dneska přijít?“

Nevěděl jsem. Za normálních okolností bych mohl snadno vyklouznout na návštěvu ke Crookinovým, aniž by si toho Ulric nebo Serah vůbec všimli, protože se obvykle vůbec nestarali, kde jsem. Ulric mě však dneska požádal, abych pro něho něco udělal. Nemluvě o tom, že s rytířem mluvil o plánech na mou budoucnost – nebo spíš o tom, že žádné nemá. Nebyl jsem si tedy jistý, že by se mi podařilo odejít nepozorovaně.

Katty sledovala, jak váhám mezi touhou jít k ní domů a strachem z výprasku, který by nevyhnutelně přišel, kdyby mě tam Ulric nachytil. Usmála se. „Maminka pečes mazanec,“ lákala mě. „S medem divokých včel.“

To rozhodlo. Usmál jsem se na ni a přikývl, protože jsme oba věděli, jaké dobroty mazanec obvykle provážejí. Když jsme slézali z půdy, hlavu jsem už měl plnou myšlenek na šlehané máslo se skořicí a cukrem a teplé mléko s trochou medu. Vystřelili jsme zadním vchodem z Ulricovy dílny dřív, než si nás někdo všiml, a zamířili po úzké pěšině, kterou jsme si sami vyšlapali v trnitém šípkovém křoví. Byla to naše tajná cesta, takže nás nikdo neviděl.

Dům Crookinových nebyl tak velký jako náš, ale připadal mi víc jako domov než to vězení, ve kterém jsem žil. Z komína domu i výhně pana Crookina stoupal kouř. Pan Crookin mě moc v lásce neměl. Nemohl jsem říct, že by mě nenáviděl tolik, jako Serah, ale nerad mě viděl příliš často obcházet kolem jejich domu. Když jsem byl mladší, tolik mu to nevadilo, ale teď, když mi bylo patnáct, jsem vycítil, že by mi nejraději řekl, abych tam už nechodil. Moc toho nenamluvil a obličej mu zakrývaly husté, nepoddajné vousy. Každý den nosil dlouhou černou kovářskou zástěru a tvář i paže mu stále pokrývaly saze.

Paní Crookinová na druhou stranu patřila mezi těch pár lidí, v jejichž společnosti jsem si nepřipadal nechtěný. Usmála se, když jsme vstoupili, utřela si ruce do zástěry a pak si mě k sobě přitáhla, aby mě políbila na čelo a rozčuchala mi vlasy. Pokaždé mě objala, až jsem nemohl dýchat, a zeptala se, jestli mi dávají dost najíst.

„To je hodný kluk,“ řekla a poplácávala mě po tvářích, dokud mě nezačaly trochu pálit. „Ale pořád tak hubený. Copak tě Serah vůbec nekrmí? Posad se, Jae. Chystám tvoji oblíbenou pochoutku.“

Katty si hrcla ke stolu na židli naproti mně, usmála se a přistrčila přede mě talíř a lžici. „Dneska byl u nich doma dračí jezdec, mami.“ Oči se jí z toho stále leskly vzrušením.

„Jo, ale draka s sebou nevezal,“ dodal jsem a povzdechl si, zatímco jsem otáčel lžicí v prstech.

Paní Crookinová přinesla podnos s kouřícím horkým mazancem přímo z trouby. Z té vůně se mi zatočila hlava hlady a stěží jsem dokázal klidně sedět, čekat a dívat se, jak nosila na stůl marmelády, lahodné skořicové máslo a hrnky s teplým mlékem. „Žádné překvapení, ne, drahoušku? Už bude jaro.“

Věděl jsem, co má na mysli. Každé jaro si Ulric sbalil nářadí a materiál na vůz a odjel do akademie Blybrigu. Jakmile se oteplilo, zahájili svůj výcvik noví jezdcí a můj otec musel udělat odlitky a vyrobit pro ně sedla. V té době vydělával nejvíc peněz, ale znamenalo to také, že bude nějakou dobu pryč. Když se vrátil, byl pokaždé naprosto vyčerpaný. Za měsíc roztaje sníh v Kamenném průsmyku a on si opět začne balit náčiní. Kdyby od něho chtěl sedlo ještě nějaký jiný rytíř, musel by si ho nechat vyrobit dřív, než odjede, nebo počkat do léta.

„Kdyby mě tak tatínek vzal s sebou,“ povzdechla si Katty, když si mazala lžicí marmeládu na velký kus mazance. „Tohle není fér. Ostatní učedníci pojedou.“

„Brzo se dočkáš.“ Paní Crookinová se na dceru laskavě usmála. Měly stejně blondaté vlasy, ale paní Crookinové už prokvetly stříbrem. Byla mnohem starší než moje nevlastní matka.

Těžko jsem mohl mít Katty za zlé, že se touží podívat do Blybrigu. Chtěla vidět draky stejně jako já. Otec ji už dlouho učil svému řemeslu a měla dost síly, aby pro něho dělala většinu rutinní práce, přestože byla malá a napolhled křehká. Pan Crookin jezdil do Blybrigu na jarní trénink stejně jako Ulric. Vyráběl tam však brnění, ne sedla.

„Budeš mi muset vypravovat, jak vypadají,“ řekl jsem jí. Neubráníl jsem se, aby to neznělo smutně. Zatímco

ona začínala pracovat v dílně svého otce, já nevěděl, co mě čeká. Měl jsem stanout na pokraji dospělosti bez sebestačnější představy, kam bych měl jít nebo co bych měl dělat. Věděl jsem, že neumím nic, čím bych se uživil, ani nebudu mít kde bydlet.

Katty se na mě povzbudivě usmála přes stůl, naklonila se dopředu a sevřela mi zápěstí. „Taky je uvidíš, Jae. Třeba ti tatínek dovolí, aby ses stal jeho učedníkem jako já.“

Paní Crookinová se na nás usmála, ale viděl jsem jí na očích, že si nemyslí, že by její manžel něco takového dovolil. Nevadilo jim, že jsem k nim chodil na návštěvu a že se přátelím s jejich dcerou, ale někde se musela nakreslit hranice. Byl jsem koneckonců jen míšenec.

Nedovolil jsem, aby Katty viděla, jak mě to zabolelo. Opravdu to nebyla jejich vina. A neměl jsem právo snažit se takhle vetřít do jejich rodinného podniku. „Ne.“ Pokrčil jsem rameny a věnoval jí tak sebejistý úsměv, na jaký jsem se zmohl. „Vydám se na pobřeží. Chci pracovat na jedné z těch lodí, co vyplouvají z přístavu. Rád bych viděl oceán a jedl každý večer ryby.“

Katty vypadala schlíple. Odhadl jsem, že chtěla, abychoom pracovali spolu. Nebo aspoň doufala, že budu chtít to samé co ona. „Po tom všem budeš i jako ryba cítit,“ zabručela a nakrčila nos.

Jedli jsme, dokud z mazance nezbylo jen pár kousků, které mi paní Crookinová zabalila s sebou. Když jsem zamířil domů, byla už venku tma. Katty mě vždycky vyprovázela na kraj jejich pozemku zabalená do deky, ze které jí vykukoval jen obličej a pár kudrn.

„Jae,“ začala. Z tónu jejího hlasu jsem poznal, že se chystá mluvit vážně. „Opravdu chceš odejít na pobřeží?“

Nikdy jsem nebyl dobrý lhář. A co se Katty týkalo, ta u mě vycítila klam jako lovecký pes. Neobelhal bych

ji, ani kdybych se moc snažil. Našpulil jsem ústa, zatímco jsem přemýšlel o oceánu, lodích a pojídání ryb.

„Vlastně ani ne,“ přiznal jsem se.

„Kdybys odešel, už bychom se nikdy nesetkali.“ Vystřčila zpod příkrývky ruku, vzala mě za moji a stiskla mi prsty. „Až půjde tatínek na odpočinek a já převezmu podnik, přijmu tě jako učedníka já. Pak budeme pracovat spolu a nikdo nebude moct říct ani slovo.“

Pokusil jsem se kvůli ní o úsměv. Snažil jsem se dát najevo trochu optimismu. Věděl jsem však, že nám bude už hodně přes dvacet, než jí její otec dovolí aspoň zčásti převzít vedení ve své kovárně, a navíc jsem si nebyl jistý, jestli je práce kováře pro mě to pravé. Vyžadovala fyzickou sílu, kterou jsem zjevně postrádal.

„Díky, Katty.“ Oplatil jsem jí stisk ruky.

Celou cestu na hranici pozemku jsme mluvili o dracích a rytířích. Potom jsem ji objal, ona mě políbila na tvář, jak to dělala její maminka, a rozloučili jsme se. Ušel jsem několik kroků tmou, pak jsem se zastavil, ohlédl se a sledoval, jak mizí v šeru mezi trnitými keři. Byla nejlepší přítel, jakého jsem měl – vlastně můj jediný přítel, a dříve nebo později mě bude muset nechat za sebou. Přeroste mě. Přestane ji bavit pořád se mě zastávat.

S balíčkem zbytků mazance v podpaží jsem se vrátil do svého pokojíku v podkroví. V Ulricově dílně bylo ticho a tma jako pokaždé, když pro ten den skončil s prací. Nejspíš se už vrátil do domu, večerel se svou skutečnou rodinou a mluvil o tom, jak brzy se mě zbaví. Roland zřejmě jen seděl u stolu a beze slova zíral do talíře. Dvojčata po sobě asi házela jídlem jako divoši. Nečekal jsem, že by si někdo z nich vůbec všiml, že jsem byl pryč.

Ale mýlil jsem se.

DVĚ

Ulric na mě čekal v té tmě. Neviděl jsem ho, dokud jsem nezavřel dveře a neotočil se, abych vylezl po rozviklaném žebříku do podkroví. Narazil jsem do něj, odskočil od jeho hrudi jako gumový míč a přistál přímo na zadku u jeho nohou. Upustil jsem balíček se zbytky mazance a ty se rozsypaly po zemi.

„Kde jsi byl?“ zaduněl Ulricův hlas ve tmě jako hrom.

Než jsem se vůbec stačil zamyslet nad odpovědí, natožpak utéct, popadl mě za vlasy. Trhnutím mě zvedl na nohy, přimáčkl mě ke zdi a odkopl zbytky mazance přes celou podlahu.

„Kradeš u sousedů?“ Rozmáchl se a udeřil mě přes obličej tak silně, až jsem měl pocit, že mi oči vyskočí z důlků. „Nebo pálíš za jejich dcerou?“

Nekradl jsem ani jsem za nikým nepálil, ale dobře jsem věděl, že se mu nesmím snažit nic vysvětlovat. Tvář jsem měl v jednom ohni, když tu mi vlepil ještě silnější políček na druhou. Přestože jsem se ze všech sil snažil neplakat, nezabránil jsem tomu, aby se mi oči zalily slzami. Už tak jsem z něho měl hrůzu a teď jsem se bál, že by mohl prostě vyřešit svůj problém a zabít mě. Nikdo by se neptal, kam jsem se poděl, možná snad kromě Katty a její matky.

„Jestli tě ještě jednou nachytám, jak utíkáš z našeho pozemku, rozkřápnu ti lebku jako vejce,“ slíbil mi, odtrhl mě od zdi a mrštil mnou k žebříku. Narazil jsem do něj dřív, než jsem se stačil něčeho chytit. Hlavou jsem se praštil o jeho kraj, až mi před očima zavířily jasné tečky.

„Vylez tam nahoru,“ zavrčel mi do zad. Projelo mnou palčivé bodnutí strachu, jako by mě zasáhl blesk. „A koukej, ať jsi za východu slunce tady dole, připravený pracovat. Rozumíš?“

Vyhrabal jsem se po žebříku se zvoněním v uších a rozmazaným viděním. Nezastavil jsem se, abych se na něco zeptal. Ani mi nedošlo, co řekl, dokud jsem neležel schoulený pod kavalcem, kde jsem se třásl strachem a čekal, jestli neuslyším Ulrica, jak leze po žebříku za mnou. Místo toho jsem zaslechl bouchnutí dveří, cvaknutí zámku a křupání šterku pod jeho nohama, jak dusal zpátky k domu.

Nešlo mi to do hlavy. Nestalo se to poprvé, co na mě Ulric vztáhl ruku, ale tentokrát mě zastihl zcela nepřípraveného. Srdce mi stále bušilo v uších, když jsem se konečně odvážil vyplazit zpod postele. Dotkl jsem se tváře a trhl sebou, jak stále pálila. Nejspíš jsem na ní měl otisknuté prsty.

Až do dneška Ulric nikdy nechtěl, abych se třeba jen přiblížil k jeho práci. A teď mi nařídil, abych mu pomáhal? Nedokázal jsem ani odhadnout proč a hlava se mi točila, jak se mi jí honily možnosti a naděje, které mi připadaly příliš hloupé, než abych se je vůbec odvážil vyslovit. Chtělo se mi věřit, že ze mě možná, snad, udělá svého učedníka. Kdyby mě naučil svému řemeslu – kruci, kdyby mě nechal aspoň se dívat – byl jsem připravený okoukat všechno, co jde. Potřeboval jsem to, jestli jsem se měl kdy dostat zpod jeho střechy.

Tu noc jsem vůbec neusnul. Zůstal jsem vzhůru, dokud nezačalo vycházet slunce, přemýšlel o tom, co se bude dít příštího dne a jestli zvládnou to, co po mně bude otec chtít. Ochota byla jedna věc, ale zvládnout to fyzicky druhá. Mohl jsem do toho dát celé srdce, ale nebyl

jsem schopný probudit v sobě sílu, i kdybych se snažil sebevíc.

Když jsem uslyšel Ulrica odemykat dílnu, stál jsem obutý pod žebříkem, ještě než stačil otevřít dveře. Změřil si mě zamračeným pohledem, jako kdyby našel v botě mrtvou myš, a prošel kolem mě bez jediného slova.

Nemotorně jsem postával u dveří s rukama sevřenýma v pěst a nohama připravenýma dát se na útěk, kdyby mě znovu napadl. Pustil se do běžné rutiny, kterou jsem tak dobře znal. Balit náradí jsem ho viděl už dřív a žaludek se mi znovu zašmodrchal do těch bolestivých uzlů naděje.

„Zameť ten nepořádek, co jsi udělal,“ zamumlal zády ke mně. „Pak zapřáhni vůz a přijed s ním sem.“

„Ano, pane,“ odpověděl jsem rychle a šel pro koště. Uklidil jsem ztvrdlé drobky mazance od paní Crookinové, které zůstaly rozsypané po podlaze. Zametl jsem celou dílnu a pracoval tak rychle, až jsem se zapotil, než jsem vyšel do chladného ranního vzduchu.

Mlha byla stále hustá a těžká a okolní kopce v ní vypadaly zlověstně a ponuře, když jsem šel do stodoly a vyvedl ven starého tažného koně. Ten obrovský kuň mi mohl jediným kopnutím urazit hlavu, kdyby se mu zachtělo, ale to staré, smutné zvíře nevypadalo, ani že by dokázalo klusat, natož někoho nakopnout. Zapřáhl jsem ho do malého vozu, na kterém Ulric každé jaro vozil své náradí a materiál do Blybrigu.

Když jsem vedl koně táhnoucího vůz kolem dílny, Ulric už rovnal venku bedny k naložení. Prikázal mi, abych mu pomohl, a já dělal, co bylo v mých silách. Paže jsem neměl dost vytrénované, abych uzvedl dřevěné bedny plné náradí, ale unesl jsem kozy a pomáhal jsem rovnat na vůz role nenařezané kůže. Náklad zakryl příkrývkami, aby ho

ochránil před živly, a pevně stáhl provazy, aby během cesty nic nevypadlo.

Tou dobou jsem už měl oblečení i vlasy úplně promočené potem. Ustoupil jsem opodál. Neočekával jsem od otce žádný vděk, ale doufal jsem aspoň, že mi nějak dá najevo, že jsem odvedl dobrou práci. Ani se však nepodíval mým směrem, když lezl na kozlík vozu a celou dobu si pro sebe něco mumlal.

Z domu vyšla Serah s velkým vakem, o němž jsem věděl, že obsahuje dost jídla a čistého oblečení, aby mu vydrželo na celou cestu. Ani mě nenapadlo, že by v tom vaku mohlo být i něco pro mě. Podala mu ho nahoru a ti dva si vyměnili strnulé pohledy bez náznaku úsměvu, než ustoupila a zkřížila paže na hrudi. Zadívala se na mě chladnými očima a její obličej se zdál být ještě ostřejší a vzteklejší než obvykle. Někdy jsem míval pocit, že mi zazlívá i to, že žiju, nebo že žárlí na jakoukoliv pozornost, kterou mi kdy Ulric věnoval, pokud mě tedy zrovna za něco netrestal.

„Budeš tam jenom stát jako idiot?“ vyštěkl na mě náhle Ulric.

Otevřel jsem ústa, ale nevyšel z nich žádný zvuk. Nevěděl jsem, co mám říct, ani co čeká, že udělám.

Pohodil hlavou a ukázal vedle sebe na kozlík.

Srdce mi poskočilo. Stále jsem se nedokázal pohnout, natož promluvit. Byl jsem vyděšený, že udělám chybu, když si budu myslet, že opravdu chce, abych jel s ním. Popošel jsem o pár kroků a Serahin jedovatý pohled mě zastavil na místě.

„Ať už jsi tady, hloupý kluku,“ zavrčel Ulric nebezpečným tónem. „Připravuješ mě o denní světlo.“

Dalo mi hodně práce přesvědčit sám sebe, že mě opravdu pozval na tuhle cestu, ale podařilo se mi to.